

risované stavební firmě, opominula učiniti vhodná opatření, aby v době provádění oprav při prudkém dešti stoka nebyla zacpána a aby voda nevnikla do sousedních sklepů. Již rozhodnutím č. 10003 Sb. n. s., na jehož odůvodnění se tu dovolatel odkazuje, nejvyšší soud vyslovil, že stavebník, který pověřil provedením díla samostatného podnikatele, který je autorisovaným odborníkem, neodpovídá ani podle § 1315 obč. zák. za škodu, kterou způsobil stavitel svým zaviněním. To platí také pro souzený případ a na tom nic nemění to, že si žalovaná obec vyhradila stavební smlouvou právo dozoru na provedení stavby a právo udílet staviteli pokyny o způsobu jejího provedení, neboť jednak z uvedené smlouvy nemůže pro sebe vyvozovati práva osoba třetí na smlouvě té nezúčastněná, jednak touto smlouvou nabyta žalovaná obec sice práva dohlížení na stavbu atd., nebyla jí však řečenou smlouvou uložena povinnost, aby tak učinila. O zanedbání povinností uložených obci jako stavebnímu úřadu, dohlížejícímu na veškeré stavby v obci prováděné, nebyla žaloba opřena a porušení péče v té příčině jí uložené by bylo porušením povinností veřejnoprávních, pro něž by nebylo lze domáhati se náhrady pořadem práva bez předchozího výroku úřadu správního (§ 37, odst. 2, obec. zřiz. čes.). Rozhodnutí, k nimž poukazuje žalobce v dovolání, se na souzený případ nehodí, poněvadž nejde o případ §§ 364, 364 a) obč. zák. Odvolací soud také případně odůvodnil, proč tu nelze užiti § 1319 obč. zák., takže stačí poukázati v tom směru k jeho správným důvodům.

Čís. 16036.

Kdo opírá žalobu o vrácení bezdůvodného obohacení pro nesplněný předpoklad, musí prokázati, že důvodem jeho plnění byl budoucí výsledek, buď výslovně slíbený nebo z povahy právního poměru plynoucí a oběma stranám poznatelný, a že tento účel jeho plnění zanikl nebo byl zmařen.

Jen z toho, že dcera 17—20letá odevzdává rodičům celou svou mzdu, u rodičů bydlí a dostává od nich stravu, nelze usuzovati, že dcera dává rodičům svůj výdělek nejen za to, že u nich bydlí a se stravuje, nýbrž i proto, aby jí dali výbavu a díl svého domu, až se provdá.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1937, Rv I 2342/35.)

Žalobkyně přednesla, že dávala žalovaným rodičům v letech 1928 až 1930 celou svou mzdu, úhrnem 16.989 Kč 26 h, a to na jejich žádost, ježto jí slíbili, že za to dostane, bude-li se chtít provdati, kompletní výbavu, nábytek, šicí stroj a také část domu č.62 v Ch. jim náležícího, že žalovaní však nyní slibů dostáti nechtějí, a že proto se žalobou domáhá na nich vrácení mzdy žalovaným odevzdané, pokud převyšuje náklady za byt a stravu, vynaložené žalovanými v letech 1928—1930 ve výši 6.480 Kč. **N i ž š í s o u d y**, zjistivše, že se nestal slib žalobkyní tvrzený, žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žaloba se opírá o ustanovení § 1435 obč. zák. Předpokladem takové žaloby jest však nejenom, že se zamýšlený budoucí výsledek nedostavil, ale i, že důvodem žalobkynina plnění byl právě tento zamýšlený budoucí výsledek, buď výslovně slíbený, nebo z povahy právního poměru plynoucí a oběma stranám poznatelný. Bylo tedy na žalobkyni, aby prokázala, že důvodem jejího plnění byl jí tvrzený již uvedený slib, tedy jí slíbený výsledek oběma stranám poznatelný, a že tento účel jejího plnění zanikl nebo byl zmařen. Žaloba podle § 1435 obč. zák. nemůže mítí úspěch, plnil-li někdo druhému, k určitému účelu jím předpokládanému, avšak o tomto účelu se nezmínil, ani jej neoznačil způsobem příjemci poznatelným, nýbrž jen v myšlenkách se jím obíral (srv. rozh. č. 10885 a 15511 Sb. n. s.). V souzené věci bylo nižšími soudy zjištěno, že se nestal slib žalobkyni tvrzený. Tím tedy pozbyla žaloba svého podkladu, neboť, nebylo-li jí žalovanými nic slíbeno, nestalo se ani plnění se strany žalobkyně pro onen slib a pro určitý slíbený a oběma stranami poznatelný výsledek (účel). Avšak ani z povahy žalobkynina poměru k žalovaným neplyne, že žalobkyně jim dávala svou mzdu též se zřením k předpokládanému účelu, oběma stranami poznatelnému, a že účel ten tudíž označila způsobem žalovaným znatelným. Neboť není sporné mezi stranami, že žalobkyni, jejíž rodiče jsou žalovaní, bylo v letech 1928 až 1930 17 až 20 let, že si vydělávala jako tovární dělnice, bydlila u svých rodičů a dostávala od nich stravu. Poměr mezi nimi nebyl tudíž takové povahy, aby bylo lze z něho usuzovati, že dcera dává rodičům svůj výdělek nejen za to, že u nich bydlí a má stravu, ale též proto, aby jí dali výbavu a díl svého domu, bude-li se chtítí provdati, a že tento zamýšlený, ale neprojevený budoucí výsledek byl oběma stranami poznatelný. Nezáleží také na tom, že se žalovaná Josefa K. na podzim 1931 jednou vyjádřila, že žalobkyně vždy celý svůj výdělek oděvzdává rodičům a že za to dostane bytové zařízení, až se provdá, a díl na domě; neboť již podle zákona (§ 1220 obč. zák.), jsou rodiče, nemá-li nevěsta vlastního jmění, povinni dáti dcerám při jejich sňatku věno přiměřené svému stavu a jmění, takže ani takovým výrokem nebylo nic poznatelným způsobem projevono a nevyplývalo by z toho, že právě důvodem žalobkynina plnění bylo, aby dostala při sňatku od rodičů výbavu a díl domu.

Čís. 16037.

Soudní smír, sjednaný v advokátském sporu obecným zmocněncem strany (manželem), není platným exekučním titulem, třebas byl takový zmocněnec k uzavření smíru hmotněprávně zmocněn.

Smír nebyl schválen tím, že se strana nebránila povolení exekuce uvedeného smíru, nebo že její právní zástupce neodpověděl na dotaz soudu, před kterým byl smír sjednán, zda souhlasí s tímto smírem.